

8

Boek en expositie

Iedereen had
wel een
videotheek
waar hij zich
thuis voelde

FOTO JOHN DE PATER / COLL. FAM. VAN DER WAAL / HOME VIDEO

Videotheek The Champ aan de Meyenhage rond 1992-'93.

FOTO STADSARCHIEF ROTTERDAM/HOME VIDEO

Videotheek Woo Hing aan West-Kruiskade in 1992.

FOTO CO MAST/HOME VIDEO

Konmar-Video in winkelcentrum Oosterhof in 1984.

Video Palace aan de Jonker Fransstraat in 1990.

FOTO JOHN DE BOND / EMILIO VADILLO FUENTES / HOME VIDEO

BOEK EN EXPOSITIE

Herinneringen aan het ronddwalen in een n t niet morsige videotheek

Iedereen in Rotterdam had wel een videotheek waar hij zich thuis voelde, in welke taal dan ook. Het boek van Gyz La Riv  re is veertig jaar stadshistorie.

Netflix is zo alomtegenwoordig, en de videotheek is zo grondig uit het straatbeeld verdwenen, dat het verrast om te lezen dat dat eigenlijk vrij recent is gebeurd: pas na 2007 gingen bijna alle 1.100 videotheken over de kop. Daarvoor had elk dorp ten minste   n videotheek, en elke stad talloze. In 1990 had   n op de twee huishoudens een videorecorder, en wie die niet had huurde een moviebox bij zijn films.

In het net uitgekomen boek van Rotterdamse kunstenaar Gyz La Riv  re, *Home Video, videotheken en video in groot Rotterdam*, staan foto's van zo'n 135 videotheken uit de regio Rijnmond, opgedoken uit verschillende archieven en gekregen na oproepen op de socials.

Daarmee is het boek een fraai overzicht van vier decennia stadsge-schiedenis. De talloze brave vestigingen van voor-de-hele-familieketens als Videoland naast de meer op de 'kwaliteitsfilm' gerichte ketentjes als de Filmfreak. En natuurlijk, typisch voor een grote en gemengde stad als Rotterdam, de op specifieke bevolkingsgroepen toegesneden winkels; Cult aan de Claes de Vriezelaan voor de arthouseliefhebber, Mei Lun of Woo Hing aan de Kruiskade voor Chineestalige banden, of Taj Videoclub voor Hindoestaanse en Pakistaanse films.

De vele beelden van de *shelves* waarop de films zijn uitgesteld roepen direct herinneringen op aan het specifieke vertwijfelde genoeg van ronddwalen in een n t niet morsige videotheek om te beslissen wat je die avond gaat kijken. Aan het aan de praat raken met andere twijfelaars of met de jongen achter de balie, die nog wel een tip voor je had. La Riv  re noemt de videotheek dan ook een sociaal instituut, terwijl indertijd werd ge-waarschuwd dat het thuiskijken tot isolement zou leiden.

Maar het gaat de kunstenaar niet alleen om stadsge-schiedenis. Het tweede deel van het boek is een (beeld)essay over het (Rotterdams) gebruik van video op zich, „zowel een democratisch als totalitair medium”. Van kunstmedium tot bewakingscamera zeg maar, via de home-video's. La Riv  re maakt de laatste jaren vooral werk „in de geest van het retrofuturisme, met een waarschuwing naar de 'big data'-gekte van nu”. Hij wil vertellen over het menselijke „dat we collectief aan het verliezen zijn”.

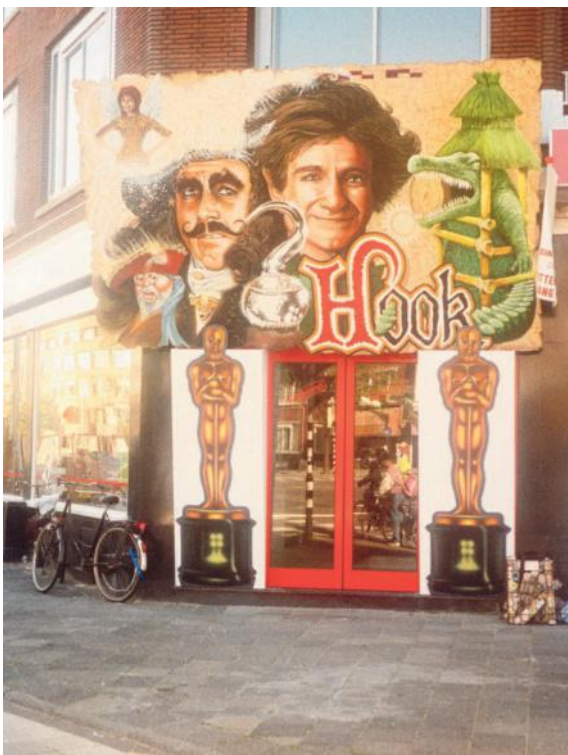
Het boek werd gepresenteerd in galerie Joey Ramone, waar nu ook werk van La Riv  re hangt. In de witte ruimtes staan fraaie wanden met banden en andere abstracte installaties over en met videobanden. In een hoek speelt op een ooit modern, bol tv'tje een korte trailer van La Riv  re via een eigen piratenzender. En, heel retro-futuristisch, datzelfde clipje draait op het minuscule maar heldere scherm van een Sony Watchman Voyager, de draagbare televisie die het nooit helemaal heeft gemaakt.

Elsje Jorritsma

Videotheek Las Vegas, Spanjaardstraat rond 1991.

FOTO GER VAN DER LINDEN/HOME VIDEO

Megavideotheek Pinguin op de Schieweg in 1992.

FOTO CONFETTI/HOME VIDEO